

Przedpłata wynosi:

w Krakowie:
miesięcznie 1 zł., kwartalnie 3 zł.,
półrocznie 6 zł., rocznie 12 zł.

Za odnośnię do domu dołącza się
15 cent miesięcznie.
Na prowincji i w całej monarchji
Austro-Węgierskiej:
miesięcznie 1 zł. 35 cent, kwartalnie
4 zł., półrocznie 8 zł., rocznie 16 zł.

Numer pojedynczy 6 cent.

KURJER POLSKI

wychodzi codziennie, a więc i w niedzielę, o godz. 8 rano.

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: ulica Szewska Nr. 7, I. piętro.

Cena ogłoszeń:

Za wiersz petiłow, lub jego miejsce
za pierwszy raz 10 centów, za nastę-
pnie po 5 centów. — Drobne ogłosze-
nia zwykłym drukiem po 2 cent od
wiersza, tłustym drukiem po 5 cent, od
wiersza. Minimum cen drobnych ogło-
szeń 25 cent. „Nadejście“ 30 cent
od wiersza.

Adres dla telegramów:

„KURJER“ — KRAKÓW.
Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Spory rosyjsko-bułgarskie.

Między Rosją a Bułgarią toczy się od-
dawna zacięta walka na papierze. Dziś
jednakowoż, z powodu morderstwa popeł-
nionego w Sofji, polemika pomiędzy pi-
smami urzędowymi obu krajów, zaostrzała
się jeszcze bardziej. Nikczemnym jest spo-
sób, jakim wojuje prasa rosyjska, na do-
wód czego przytaczamy ustęp z artykułu
petersburskiego „Szieta“. Organ p. Kom-
arowa pisze:
„W tych dniach wykonano w Sofji na
życie Stambulowa zamach, który niestety
skończył się śmiercią człowieka zupełnie
niewinnego. Charakterystycznymi dla rządów
Stambulowa jest obława, jaką ten tyran (?)
bułgarski urządził na przestępców. Kazał
on całe miasto otoczyć żandarmami; are-
stowano krocie ludzi niewinnych, areszto-
wano także bez wszelkiego powodu (?)
Karawelowa. Wielu niewinnych (?) ludzi
zostanie z pewnością przez siepaczy Stam-
bulowa zamordowanych i otrutych, w ten
sposób, w jaki zamordowano, czy też o-
truto we więzieniu, aresztowanego przed
kilkoma dniami na rozkaz Stambulowa, A-
postolowa, który to dziś przypał bez wie-
ści.“
„W Sofji (?) — pisze „Szieta“ dalej —
domyślają się wszyscy, że zamach na ży-
cie Stambulowa został uknuty przez księ-
cia Ferdynanda (I) i jego matkę (II), ude-
rzającą bowiem rzeczą jest, że księżka w
dniu rzeczonem wyjechała z miasta bez
względnego powodu. Widoczna (?) jest więc
ręka Stambulowa w morderstwie popeł-
nionem na Apostolowie, jak widoczna ręk-
a ks. Ferdynanda (?) w zamachu na ży-
cie Stambulowa.“
Dalej pisze „Szieta“ po okazaniu tej próbki
oszczerstwa, przechożącog wszelkie po-
jęcie ludzkie, że w Bułgarii wybuchła
rewolucja. Zresztą — według „Szieta“ —
rychlej czy później, to, co się dzieje w
Bułgarii, doprowadzić musi do rewolucji.
„Rząd bowiem — przytaczamy ustęp do-
dłownie — nigdy i nigdzie nie może opie-
rać się na bezprawni i grabieżcy. Wyobra-
żenie sprawiedliwosci rządów jest sama
Opotrzność, sam Bóg, a Bóg nie dozwoli,
aby w mieniu państwa, a więc w Jego
imieniu, przesładowano i mordowano (!!)“.

Z KRAJU

Powtórzyliśmy za gazetami lwowskimi
wiadomość o sprzedaży dóbr ziemskich
przez hr. Mierowię; obecnie w tych samych
dziennikach dr. Tadeusz Skalkowski, ad-
wokat, ogłasza co następuje:
„W dziennikach pojawiła się wiadomość
o dokonanej sprzedaży dóbr Kamionka
strumilowa z młynem parowym, tudzież
ze stawem tarnopolskim.
„Ponieważ w całej tej pogłosce nie ma
ani słowa prawdy, a rozgłaszanie takich
wieści bezpodstawnym przynosi uszczerbek
w interesach, odnoszących się do rzeczo-
nego majątku, przeto jako zastępca prawn-
y właścicieli rzeczonych dóbr, J.W. He-
leny hr. Mierowej, upraszam szan. redakcję
najuprzejmiej o łaskawe sprostowanie po-
myłki zaszej przez rozgłoszenie faktu, któ-
ry nigdy nie miał miejsca.“

Wiele osób wyemigrowało z Galicji w
ubiegłych dziesięciu latach? Oto pytanie
na które prawie bez popnienia omyłki
dają odpowiedź cyfry ostatniego spisu lu-
dności. Rachunek bardzo prosty. W ostat-
nim dziesięciu latach przewyżka dzieci
żywo urodzonych ponad liczbę osób zmar-
łych wynosiła w Galicji 716.654 dusz.
Jeżeli do tej cyfry dodamy stan ludności
z 1 stycznia 1881 t. j. cyfrę 5,926.172
duszy, to suma obu tych liczb powinna dać
cyfrę stanu ludności z dniem 31 grudnia
1890 czyli 6,642.826 dusz. Gdy jednak ostat-
ni spis oblicza ludność Galicji na 6,524.963
dusz, przeto różnica między obiema cy-
frami wskazuje, że w dziesięciu latach
117.863 mieszkańców Galicji poszło szu-
kać szczęścia za morzem, w Ameryce.

szczy z Ukrainy na obronę Krakowa. Mając
3 tysiące żołnierzy, zamyka się w mieście
i broni go od upadłego przez kilka miesię-
cy. Za mało miał wojska, aby odrazu ude-
rzył na Szwedów i w jednej bitwie ich
pokonał, więc rzęca się na mniejsze od-
działy szwedzkie i wszędzie je rozgromia.
Dopiero z pod Zamościa wypłoszył jenera-
ła szwedzkiego i już pędzi za królem szwe-
dzkim, dogania go nad Sanem i w pięć
mni tylną straż wycina. Zaledwie pod Ru-
dnikiem siadł król szwedzki do obiadu,
wpadł Czarniecki, rozbił Szwedów, a król
ledwie uciec zdołał.

restaurator, a na prawdziwą wodę do-
dawał, jakimś nie dość starannie ubrana ży-
dówka. Pojedyncze głosy, jak: Proszę z
drogi! Nie cisnąg się! Oj, moje odciski!
Panie, bo mi pan złamiesz parasolkę —
wraz z dźwiękami mazura, światem piszczał-
tek i odgłosem dzwonków, wywarzało ca-
łość przypominającą piekło dantejskie. Do
kapliczki św. Benedykta, ani sposób się
docisnąć, a na dzwonicy nawet garstka
spektatorów przyglądała się zabawie. Bu-
łki i kolacze fruwały w powietrzu, biedacy
chwytając je, popychając się i wydzierając
sobie zdobycz. Silniej rzucając kolacze i
pomocnicze, staczały się na sam dół góry,
gdzie nawet z błota wydobywano je skwap-
liwie. Nie obszoło się i bez bijatyki, któ-
re jednakże nie były krwawymi.

Praga 7 kwietnia. Narodni Listy do-
noszą, że hr. Taaffe, w ciągu ubiegłego
tygodnia, kilkakrotnie konferował z hr.
Hohenwartem. Z lewicą przegabietu,
od dnia 25 marca żadnych bezpośrednich
nie utrzymuje stosunków. Rada gabinetowa
przyjęła już tekst mowy od tronu. Hr.
Taaffe spodziewa się, że dla bezbarwnego
adresu do korony uzyska większość, na-
wet gdyby lewica upierała się przy adre-
sie własnym. Większość składała się w
takim razie z 65 Polaków i Rusinów, 20
członków klubu Hohenwarta, 8 członków
klubu hr. Coroniego, 6 członków śro-
dka, 7 dżików. Także antysemita, pod przy-
wództwem ks. Liechtensteina nie będą
głosowali przeciw bezbarwnemu adre-
sowi.

KURJER LWOWSKI.

* W archidiecezji lwowskiej obrządku
łacińskiego mianowani: Ks. infułat dr. Fel-
licy Zablocki, protonotariuszem apostolskim
ad instar participantium, ks. dr. Ludwik
Kloss, prof. teologii pasterskiej, tajnym
podkomorzym nadzior, a ks. dr. Józef We-
ber, kanclerz konsystorza metropolitalnego,
prałatem donowym Ojea św.

Nabożeństwa

W kościele św. Florjana
odbyło się wczoraj o godz. 11 solenne
nabożeństwo, jako w dzień Zwiastowania
Najświętszego Sakramentu, i aplikacje,
z cudowne ocalenie miasta i przed-
miejsciami Kieparza, w czasie straszliwych
pożarów w roku 1306 i 1528. Śmę odpra-
wił ks. kanonik dr. Józef Krukowski, pro-
bosczy, w asystencji kleru diecezjalnego.
Kazanie zaś wygłosił ks. Bronisław Stysiński,
katecheta szkoły wydziałowej żeńskiej.
Przedśnią mszę Studzińskiego, odśpiewał
chór katedralny pod dyrykcją kapelmistrza
p. Rychlinga.

Święcone

W XX. Misjonarzy na Strado-
mie, odbyło się przedwczoraj, na którym
był obecny J.E. ks. Karynat Dunajewski,
Kapituła i przełożeni zgromadzeń klasztor-
nych.

Nadzwyczajne posiedzenie Rady miejskiej

odbyło się wczoraj o godz. 8-go b. m.
o godzinie 5-jej po południu.
Stan powietrza. Pomimo przedwczoraj-
szego rannego śniegu, termometr nie spadł
zbyt znacznie. W południe jednak mieli-
śmy 3 stopnie niżej zera, a o godzinie 4
już 1 stopień zima. Dzięki temu, tak
na plantach jak i na głównym Rynku, u-
kazwały się nad wieczorem liczne zastępy
spacerowiczów płci obojga. O godzinie 9-
znowu spadł termometr do 2 stopni zima.

Muzyka spacerowa.

W niedzielę uprzy-
jemniła chwilę przechadzającym się po
głównym Rynku muzyka 57 pułku piecho-
ty. Wczoraj zaś grała na wylocie ul. św.
Jana młodzież rzemieślnicza Towarzystwa
„Harmonji“. Dziełnie i w taktie trzymali
się nasi rekordziści, wygrywając prócz
z dziańskich marszów, piękniejsze wyjątki
z „Kłósów polskich“. Przystłuchiwało im się
też z przyjemnością.

Otrzymujemy następujące pismo:

„Ponieważ w telegramie z Wiednia, zamie-
szczonym w nr. 92 „Kurjera Polskiego“
z dnia 4 kwietnia b. r. jest wzniątka o
pracy prof. Adamiakiewicza w zakresie le-
czenia raka, w Akademji Umiejętności ogło-
szenia, a mianowicie, że prof. Adamiakiewicz
„wykazwał nową i skuteczną na choroby z
oddziałów prof. Obalińskiego i Korczyń-
skiego wypróbowaną drogę, jak trzeba
dotychczas nienależną chorobę leczyć“,
przeto oświadczamy, że odstąpiliśmy wpra-
wdzie do doświadczenia profes. Adamiakiewi-
czowi odpowiedniego materiału, że jednakże
za wnioski, z tych doświadczeń wysnute,
nie bierzemy żadnej odpowiedzialności.

„Kromka miejscowa“

Kalendrz. Dziś: św. Epifanusza bisk.;
jutro: Djonizego bisk.
Rocznice. Dnia 7 kwietnia 1465 roku
spalił się Stradom; jedynie kościół OO. Ber-
nardynów ocalał.

„Rękawka“

Tradycyjnej zabawy
na Krzemionkach, sprzyjała tym razem piękna
pogoda. Już o godzinie wpół do pierwszej
zaczęły tłumy ciągnąć ku Podgórzowi.
Ulicę: Florjańska, główny Rynek, Grodzka,
Stradom i Kazimierz, zapelnily się formal-
nie przechodniami. Zarząd tramwajów, prócz
dotąd kursujących wagonów zimowych, pu-
ścił w ruch także wagony letnie. Doróżki,
bryczki i powozy, ciągnęły bezzastannie, jed-
nym niemal nieprzerwany sznurem. Na
Podgórz wielkie ożywienie, a wszystkie
spiesz na Krzemionki, aby wziąć udział
w tradycyjnej zabawie.

„Szczęśliwa wroźba“

Otrzymujemy
następujące pismo: „Lud polski wierzy, że
jest to dla człowieka zapowiedzią szczę-
ścia, jeżeli ptaki zajądą gniazdo w obrębie
jego obejścia. Jest to zabobon, ale rzewny
i pozytywce, który świadczy o dobroci
serca naszego ludu, jako też o zdrowym
zmysle szanowania twórców Boga w gospo-
darstwie przyrody. Za ostatnim w Krako-
wie pobymem (ubiegłego wtorku), przecho-
dząc rano plantacjami, mimowolnie przy-
pomniałem sobie ten zabobon ludu, gdy spo-
strzegłem cztery pary gawronów, ściałę-
jących gniazda na drzewach naprzeciwko
plań, gdzie ma stanąć nowy teatr. Bięł
tamteży jakiś wyrostek, a zobaczywszy
gawrony przy gniazdach, zaczął je pło-
szczyć, rzucając na nie grużkami ziemi. Tu
zdarzenie skłania mnie do zwrócenia uwagi
zarządowi plantacji, aby wziął w opiekę
pocziwe gawrony. Mówię pocziwe, bo to
ptaki są bardzo pozytywce i zasługują na
ochronę. Gawrony żywią się owadami, roz-
maitem robactwem i myszami. Zjadają ogrom-
ną ilość chrabaszczy, podobnie jak kawki.
Gawron nie zadawala się robactwem na
powierzchni ziemi, lecz oddarżony wyhor-
nym węchem wie, gdzie są pędraki. Wci-
ska więc dziób w wielką siłą głęboko w
ziemię, wybierając robactwo. Gawron tę-
piąc szkodniki roślin, oddaje człowiekowi
ogromną przysługę. Budowę gniazd gawro-
nów w tem miejscu, nazwałem szczęśliwą
wroźbą, bo spodziewam się, że na scenie
ojczystej nowego teatru, żadna myśl trująca
naród nie wylegnie się i nie rozpowsze-
chni...“

Trzy kwadransy wariatem.

W sytuacji
nie do pozazdroszczenia znalazł się p. S.,
który spełniając z poświęcenia tylko dobry

Wiedeń 7 kwietnia.

Posiedzenie Kola
polskiego, odroczone zostało na dzień na
godzinę 7 wieczorem.
Wiedeń 7 kwietnia. Zmarł tu były
prezydent senatu najwyższego trybunału,
baron Alojzy Lapenna, przeżywszy lat 65.
Był on przez długie lata przywódcą po-
słów włoskich w Radzie państwa.

Wiedeń 7 kwietnia.

Wiedeń 7 kwietnia. Zmarł tu były
prezydent senatu najwyższego trybunału,
baron Alojzy Lapenna, przeżywszy lat 65.
Był on przez długie lata przywódcą po-
słów włoskich w Radzie państwa.

